

الهمزة والنون واظن ذلك هو الاصل في تسمية الجلنار فان جد
بالفارسية الزهر وانا الرمان ،

ذكر الحبوب التي يزرعها اهل الهند ويقتاتون بها واهل
الهند يزدعون مرتين في السنة فاذا نزل المطر عندهم في اوان
القيظ زرعوا النرع الخريفي وحصدوه بعد ستين يوماً من زراعته
ومن هذه الحبوب الخريفية عندهم الكذرو بضم الكاف وسكون
الذال المعجم وضم الرآء وبعدها واو وهو نوع من الدخن
وهذا الكذرو هو اكثر الحبوب عندهم ومنها القال بالقاف وهو
شبه انلى ومنها الشاماخ بالشين والخآء المعجمين وهو اصغر
حباً من القال وربما نبت هذا انشاماخ من غير زراعة وهو
طعام الصالحين واهل الورع والفقراء واتساكين يخرجون
لجمع ما نبت منه من غير زراعة فيمسك احداهم قفة كبيرة

donné naissance à la dénomination de *djulnâr*, car *djul* (*gul*),
en persan, signifie « une fleur », et *anâr*, « la grenade ».

DES GRAINS QUE SÈMENT LES HABITANTS DE L'INDE
ET DONT ILS SE NOURRISENT.

Les Indiens ensemencent la terre deux fois chaque année.
Quand la pluie tombe, dans l'été, ils sèment les grains d'au-
tomne, qu'ils récoltent au bout de soixante jours. Parmi ces
grains d'automne, on remarque : 1° le kudhroû, qui est une
espèce de millet. C'est de tous les grains celui qui se trouve
chez eux le plus abondamment. 2° Le kâl, qui ressemble à
l'anly (millet). 3° Le châmâkh (*panicum colonum*), dont les
grains sont plus petits que ceux du kâl. Souvent ce châmâkh
croît sans culture. C'est la nourriture des dévots, de ceux qui
font profession d'abstinence, des pauvres et des malheureux,
lesquels sortent pour recueillir ceux de ces grains qui ont
poussé sans culture. Chacun d'eux tient dans sa main gauche un